

KOLEGYNĚ Z TRAMTÁRIE

Marie Veselá

KOLEGYNĚ Z TRAMTÁRIE

Marie Veselá

„Přijde vám sem jeden exot!“ strčí Renata hlavu do kanceláře.

Anně přestanou běhat prsty po klávesnici a zamračená se otočí ke dveřím.

„No fakt. Vrátila se odněkud z tramtárie, kde žila s nějakým primitivem. Aby vám tu neskákala po stole jak opice,“ zachichotá se. Kolegyni však na svou strunu nenaladí.

„No však sama uvidíte,“ pronese dotčeně a prudce zavře dveře.

„Ano, sama uvidím.“

Takhle mě uvedla jedna ředitelka planety před nástupem do nového zaměstnání. Vědět to hned a ne až po nějaké době, šla bych raději dělat uklízečku, kde by mě kolegyně braly za sobě rovnou.

Má vedoucí Anča je naštěstí hodná. Nechala mě zabydlet se, pak se mnou prošla budovu a teď mě ochotně seznamuje s prací. Dokud nám oběma nezačne kručet v břiše.

„Půjdeme na oběd? Vezmu tě do jídelny, je trošku z ruky.“

Vyrážíme do zimy. Mrzne, až praští, od pusy mi jde pára, a mimoděk poznamenám: „Ježiši, to je kosa, ještě že mám ten mámin kabát.“

Anča na mě zůstává koukat. „Boží jméno se nemá brát nadarmo.“

Cože? Vždyť tohle se přeci normálně říká. Teď zase koukám já.

„Jsem křesťanka,“ vysvětlí mi, „Ježíše mám v úctě jako svého pána.“